

— Навіщо ж ти так, Баттісто? — сказав на вухо чоловік.

— Ви...! Послухайте, я...

Один із незнайомців зі спини вхопив Баттісту за обличчя, затуляючи йому рота й водночас тягнучи його за голову й вигинаючи тулуб назад. Перед очима Піреллі повільно повзли білі хмари. Він завжди вважав, що готовий покинути світ, віддатись у руки Творця, проте коли темрява підкралася ззаду й прошепотіла на вухо про неминучий кінець, затремтів, швидко закліпав очима й подумки заблагав про порятунок. Горло стиснулося в нападі страху. Різкий біль хвилиною прокотився тілом, віддаючи накази боротися, вивертатися та рятувати життя. У той момент, коли гострий довгий ніж увійшов під ліву лопатку, руки все ще намагалися вирватися з міцних лещат незнайомців. Марно, як і спроба скрикнути чи то від болю, чи від відчаю. Рука вбивці з ножем важко й повільно повернулася на дев'яносто градусів, від чого швидкий внутрішній крововилив почав затьмарювати свідомість. Баттіста буквально відчув, як ніж досягає легень, як гаряча кров заливає бронхи. Він здавлено кашлянув... За хвилину больовий шок підкосив Баттісті ноги, і він звалився на землю, мов лантух із непотребом. В очах потемніло, язик занімів і став ватяним.

«Господи, урятуй мене...»

Секунди тягнулись, як розтоплений пластилін, караючи нестерпністю та відчаєм. Смерть виявилася холодною, ніж те описували у священних текстах.

«Прошу...»

Коли серце видало останній імпульс, Баттіста вже нічого не бачив. Нічого, крім батька, який ніжною й теплою усмішкою кликав до себе сина.